

Agenda 2030 - pokus o transformáciu sveta bez Boha

- CZ24 News | 23. května 2021

Vzdelávanie, obchod, zdravie, kultúra, náboženstvo – Agenda 2030 sa pevne etablovala v každej oblasti. Zdá sa, že po prijatí viacerých medzinárodných dohôd, a to aj v rámci EÚ (napr. Zelená dohoda), nie je možné zvrátiť negatívne trendy spojené so 17 cieľmi a 169 zámermi „udržateľného rozvoja“ zakotvenými v Agende 2030. Všetko však závisí od ľudí a ich postoja k formovaniu moderného sveta, ktorý už nie je navrhovaný, ale je vnucovaný.

Málokto si uvedomuje, alebo si to nechce verejne priznať, že podstatou digitálno-ekologickej transformácie, ktorú ponúka Agenda 2030, je **transformácia sveta, ktorá zosadzuje Boha z piedestálu a na Jeho miesto stavia prírodu**. Všetko je podriadené tomu, aby ľudia zanechávali po sebe čo najmenšiu „uhlíkovú stopu“, či „vodnú stopu“, z čoho však vôbec nevyplýva, že je za tým skutočný záujem o prírodu. **Revolúcia, ktorá je nám servírovaná, nijako neznižuje škody na životnom prostredí, ba môže ich zvyšovať** (digitalizácia a automatizácia, používanie škodlivých lítium-iónových batérií atď.), ale skôr ide o udržanie konkurenčnej výhody, o ďalšiu monopolizáciu hospodárstva a udržanie a prehĺbenie globalizácie.

Hlavnou ideou, ktorou sa riadia propagátori Agendy 2030, je presadenie technokratickejšieho riadenia výrobných prostriedkov a kontroly reprodukcie populácie. V „dobe antropocénu“ a údajného preludnenia začína zohrávať kľúčovú úlohu tzv. „kvalita života“. Pod týmto heslom sa presadzujú eugenické riešenia. Otázka, kto by mal zomrieť ako prvý, ak nie je dostatok zdrojov na záchranu všetkých, sa opäť stáva najdôležitejšou morálnou otázkou. V sci-fi románoch ako *Tyrania motýľa* Franka Schätzinga alebo v [*How to Learning to Die in the Anthropocene: Reflections on the End of a Civilization*](#) (Naučiť sa umrieť v antropocéne: Úvahy o konci civilizácie) od Roya Scrantona sa

problémy „udržateľného rozvoja“ riešia krutým spôsobom, keď navrhujú spoliehať sa na umelú inteligenciu, na algoritmus, ktorý určuje, ktorý život je „vzácnejší“ a ktorý nestojí za to, aby pokračoval.

Nadväzuje na termín nemeckých nacistov *Lebensunwertes Leben*, ktorý v súlade s eugenickým myslením naznačoval, že niektorí ľudia si nezaslúžia žiť a mali by podstúpiť eutanáziu (program známy pod názvom „Akcia T4“). Takéto otázky sú kladené v rámci výskumu amerického Massachusettského technologického inštitútu (MIT) – inštitútu, ktorý sa v správach Rímskeho klubu ustavične venuje jednej téme: „Na svete je priveľa ľudí, zdroje sa vyčerpávajú a treba s tým čo najskôr niečo urobiť.“ V experimente nazvanom [Moral Machine](#) sa pýtali rôznych národov, **ktoré životy by sa rozhodli zachraňovať v prípade autonehody** autonómneho vozidla bez vodiča. Autá bez vodiča majú byť našou budúcnosťou a ich rozširovanie – ako predpovedajú vedci – je spojené s nehodami, ktoré vôbec nie sú také zriedkavé. Preto sa robia experimenty, ktorých cieľom je navrhnuť konštruktérom, ako programovať vozidlá bez vodiča, a právnikom, aké predpisy vytvoriť, aby vznikol vhodný rámec pre fungovanie takýchto riešení. Prieskum, ktorý sa začal v roku 2014 a ktorého výsledky boli zverejnené o štyri roky neskôr, ukázal, že napríklad Poliaci sa vyslovili za záchranu osôb, ktoré dbajú o svoj fyzický vzhľad, nie sú obézne a majú vyššie spoločenské postavenie. Na rozdiel od zvyšku Európy, Poliaci mali zlý vzťah k chodcom.

„Nikdy v histórii ľudstva sme nedovolili strojom, aby samé rozhodovali o tom, kto má žiť a kto zomrieť. A to v zlomku sekundy, bez dozoru v reálnom čase. Teraz budeme musieť prejsť cez tento most a nebude sa to týkať vojenských operácií ďaleko od nás, ale toho najvšednejšieho aspektu nášho života: Každodenného premiestňovania sa. Predtým, než umožníme automobилоm prijímať etické rozhodnutia, musíme viesť globálnu diskusiu, aby sa naše preferencie dostali k spoločnostiam, ktoré budú **vyvíjať morálne algoritmy**, ako aj k tvorcom politík zodpovedným za reguláciu,“ napísali vedci z MIT v časopise *Nature*. „Etické preferencie“ získané z experimentu majú prispieť k rozvoju „globálnych, spoločensky prijateľných princípov etiky strojov“. S realizáciou cieľov Agendy 2030 vyvstáva **množstvo morálnych dilem**, ako by sa mali zachovať stroje, počítače a drony, ktoré nahrádzajú ľudí v čoraz väčšom počte oblastí života.

Agenda 2030 alebo ako „optimalizovať“ svet

Cieľom projektov, ktorých cieľom je uvádzanie do života Agendy 2030, je takpovediac **„optimalizovať“ svet vďaka využívaniu čoraz väčších integrovaných zdrojov dát** o občanoch a tým lepšie spravovať veci verejné. Kľúčové sú nielen informácie o emisiách oxidu uhličitého, ale predovšetkým o zdrojoch tzv. verejných statkov, „ekosystémových služieb“, ktoré môžu byť predmetom burzových špekulácií, alebo zdravotné údaje (genetické mapovanie a navrhovanie zdravotných politík v tomto smere: niektoré etnické skupiny sú napríklad náchylnejšie na určité choroby; vláda, ktorá chce ušetriť, môže znížiť dotácie na niektoré lieky a pod.). S určitým druhom segregácie sa stretávame už dnes, napr. pri určovaní pacientov, ktorým sa oplatí podať respirátor či ponúknuť špecifickú liečbu. Ale to je niečo, na čo obvykle nemyslíte, keď počujete heslo „udržateľný rozvoj“.

Nepochybne ide o mimoriadne široký pojem, ktorý sa snaží regulovať všetky oblasti ľudského života (vrátane rodinných, sociálnych, ekonomických, politických, náboženských vzťahov atď.), a hlboko zasahuje do morálnej oblasti. **Je to ďalšia verzia globalizmu a vízia nového svetového poriadku.** Pokus o komplexné riešenie všetkých ekonomických, sociálnych a politických problémov, ktoré korporáciám sťažujú ďalší rozlet a brzdia vzrástajúci sa finančníkov. Je to tiež **spôsob, ako sa** – bohužiaľ – **vysporiadať s katolíckou Cirkvou** a so všetkými hierarchickými, patriarchálnymi štruktúrami.

Ale to nie je nič nové...

Za tým cítiť silný vplyv nielen hegelianizmu, marxizmu, ale predovšetkým maltuzianizmu a Darwinovej evolučnej teórie – a jej neskorších variantov (neodarwinizmus) –, ktoré sa stali súčasťou iných disciplín a slúžia ako „vedecký základ“ na zdôvodnenie globálnej politiky. „Trvalo udržateľný rozvoj“ je **system, ktorý sa zrodil z marxistického myslenia a snaží sa vybudovať novú civilizáciu**, v ktorej sa využije a presmeruje „náboženská energia“ na vytvorenie „rovnostárskej“ a „otvorenej spoločnosti“, aj keď riadenej oligarchami. Pre pochopenie ideológie „udržateľného rozvoja“ treba si všimnúť vplyv myšlienok Thomasa Malthusa, Ernsta Haeckla, Francisa Galtona, Herberta Spencera, Karla Pearsona, Waltera Weldon a mnohých ďalších progresívcov.

Podobne ako dnes, aj na prelome 19. a 20. storočia vtedajšia **elita verila, že empirická, exaktná veda je zázračnou cestou, ktorá vedie ľudstvo k svetlej budúcnosti**. „Zákony pokroku“, ktoré sformulovali pozitivisti v 19. storočí, mali tiež priviesť ľudstvo k morálnej dokonalosti. Ako napísal filozof Georg Henrik von Wright, **„pokrok“ sa stal „sekularizovaným dedičom kresťanského ideálu spásy“**. Táto viera vo vývoj, v pokrok, taká charakteristická a rozšírená v intelektuálnych kruhoch od polovice 18. do polovice 20. storočia, dodnes inšpiruje propagátorov „trvalo udržateľného rozvoja“, ktorí vkladajú veľké nádeje do biotechnológií, automatizácie a digitalizácie.

Pred vyše sto rokmi, ešte predtým než sa pojem „trvalo udržateľný rozvoj“ začal bežne používať, vyšlo veľa publikácií na túto tému. Napríklad v knihe *Principles of political economy* (1848) venoval ekonóm John Stuart Mill krátku kapitolu „stacionárnemu stavu“ (*stationary state* – stály, nezmenený stav), ktorý predpokladal konštantný stav kapitálu a obyvateľstva. Mill vysvetľoval, že aby sa zachovala „**veľká časť potešenia**“ z bohatstva, o ktoré by sa mohlo prísť v dôsledku vyčerpania zdrojov Zeme, **je potrebné udržiavať konštantný stav populácie**. „Úprimne dúfam, že v záujme potomstva,“ napísal, „sa svetová populácia ustáli oveľa skôr, než ju k tomu prinúti nevyhnutnosť.“

George Perkins Marsh zasa vo svojej štúdii *Človek a príroda* (1864) varoval, že v dôsledku príliš rozsiahlych ľudských zásahov sa môže Zem stať neobývateľnou. Táto kniha mala obrovský vplyv na rozvoj environmentálneho hnutia a niekoľkých vedných disciplín vrátane ekológie. Marsh okrem iného **obviňoval Cirkev za „scivilizovanie“ sveta**. Marsh poznamenal, že ľudský druh je schopný „neudržateľným spôsobom“ ohromne zaťažiť prírodu. Využívanie prírodného prostredia na zlepšenie životných podmienok a na hromadenie bohatstva malo spôsobiť mnohé nerovnováhy: povodne, ničenie lesov, vyčerpanie pôdy atď. Marsh **interpretoval vývoj civilizácie ako vojnu proti poriadku prírody**, ktorý predtým vraj bol pomerne stabilný. Podľa neho bez „nepriateľského vplyvu človeka“, skutočného „škodcu“, bol vzťah medzi organickým a anorganickým svetom takmer rovnovážny a menil sa postupne. Ľudia zmenili Zem tak, že sa stala takmer nehostinnou. Marsh bol proti poľnohospodárskemu a priemyselnému rozvoju.

Na druhej strane Alfred Russell Wallace v publikácii vydané v roku 1898: *The Wonderful Century* (Úžasné storočie), v ktorej hodnotil výdobytky 19. storočia, venoval kapitolu drancovaniu surovín, v ktorej odsudzoval škody spôsobené „**bezohľadným ničením prírody**“. Kritizoval ťažbu uhlia, ropy, plynu a nerastov a obviňoval vtedajších obyvateľov Zeme z poškodzovania budúcich generácií. Práve táto kniha mala inšpirovať autorov Bruntlandskej správy z roku 1987 „*Naša spoločná budúcnosť*“, ktorá formulovala moderný pojem „trvalo udržateľného rozvoja“.

Wallaceova publikácia stojí za prečítanie už len preto, že sa nápadne podobá na našu dobu a odráža stav mysle človeka z prelomu storočia, ktorá sa zaoberala rýchlo postupujúcou priemyselnou revolúciou. Biológ a prírodovedec sa sťažoval na nadvládu šiestich veľmocí vo svete, na neusporiadaný obchod a rýchle bohatnutie kapitalistickej triedy, na šíriacu sa chudobu, na vykorisťovanie žien a detí kvôli nadprodukcii tovaru. Hovoril o potrebe efektívneho riadenia spoločnosti, rovnomerného prerozdelenia bohatstva, aby ľudia mali viac času a mohli si užívať radosť. **Podľa jeho názoru by prerozdelením bohatstva zmizol problém chudoby a vykorisťovania**. Mnohé patologické javy by zmizli, napríklad samovraždy. Zasadzoval sa za rozvoj

sociálneho štátu. Chcel zmeniť vtedajší spoločenský systém, zastaviť ťažbu prírodných zdrojov, spomaliť rozvoj. Napísal, že hoci „19. storočie prinieslo toľko utrpenia, existuje nádej, a tou **nádejou je vznikajúce socialistické hnutie v Európe a Amerike**, a to tak medzi vzdelanejšou strednou triedou, ako aj medzi obyčajnými robotníkmi, ktorých k revolúcii povedú veľkí myslitelia, intelektuáli a básnici.“

Thorstein Veblen, americký ekonóm a sociológ nórskeho pôvodu, a A.C. Pigou, britský ekonóm, požadovali uskromňovanie sa v spotrebe. Veblen, autor [The Theory of the Leisure Class](#) (Teória záhaľčivej triedy, 1899), kritizoval neoklasickú ekonómiu, predpovedal, že buď sa zachová status quo a zdrojmi sa bude naďalej plytvať, čo **povedie k prehlbovaniu krízy, alebo dôjde k socialistickej revolúcii**, technokratickej revolúcii, k nastoleniu policajného štátu či diktatúry. Veblen bol spočiatku ignorovaný, ale v posledných rokoch sa vrátil medzi ekonómov hlavného prúdu propagujúcich „novú teóriu rastu“ (kvalita života, nie HDP). Dnes sa nadväzuje na Arthura Pigoua, autora knihy *The Economics of Wealth* (1920), ktorý zaviedol pojem [externalít](#) a myšlienku, podľa ktorej problémy súvisiace s nedokonalosťou trhu možno odstrániť zavedením Pigouovej dane.

V Pigouovom klube, ktorý presadzuje uhlíkovú daň a ďalšie tzv. *smart* alebo zelené dane, dnes pôsobia poprední globalisti, ekonómovia a miliardári, novinári a známe osobnosti presadzujúce Agendu 2030 pre udržateľný rozvoj, ako napr: Jeffrey Sachs, Paul Krugman, Bill Gates, Alan Greenspan, Kenneth Arrow, Michael Bloomberg, Leonardo di Caprio, Al. Gore, Rex Tillerson a i.

Autor: Agnieszka Stelmachová

Zdroj: <https://www.christianitas.sk/agenda-2030-pokus-o-transformaciu-sveta-bez-boha/>